

нем нещо. Късахме едрите пъшки памид, покривахме го отгоре с лозови листа, спускахме се покрай гола, а на дигата ни преварваха циганчета: "Бате, дай малко грозде..."

От високото като на глан се виждаше селото покрито с лека мараня, с рехави синкавобели пушеци, с поуморена от летните горещини зеленина, с тъмночервени покриви и блеснали стъкла. Обгърнато от светлината, стихнало за малко, пременено, то чакаше да протракат първите каруци и да слязат сборяните.

Преминал е усиленият сезон, заесенява леко, вече може да се отдъхне. Селският сбор ставаше на 28 август, Света майка Богородичка, както казваха старите. На този ден нашият род имаше курбан на къщите...

... С нарастването на деня растеше и броят на гостите. Това е баба ти Велика от Опанец, леля ти от Божурица, тези са от Копчовци, от Брест, стрико ти Иван от долна Митрополия.

На все повече хора трябваше да казваме добре дошли и това бе единствената неприятност, но за сметка на нея душата ти става все по-пълна и радостна. Приказката върви сама, разказват се спомени от младини и старини, от работа и войни. Някой запява, друг се заканва, трети си заплята езика.

С бяла риза небръснат, подстриган, дядо налива от каната, подканя: "Яжте бе, хора. Пийте. Назд-

раве. Всичко има. Булка, я сложи от печеното..."

И така - до вечерта.

Едни си отиват, други идват. Но си отива и денят, единственият, неповторимият, цяла година очакван.

Пременени, хванати за ръце, по хладовина излизаме с брат ми сред село.

Люлките пращат от хора. На площада свири музика. Запотени, зачервени, скачат млади и стари, дечица се грусат поотстрани в ритъма на тъпана.

С пълни гърди момчета-другоселчета надуват балони - кръгли, дългнести, жълти, зелени, червени, сини и бели. Пук! - пръсва се балончето. Преди секунда, стъпило на пръсти, изпънато, сякаш да полети след него, сега детенцето плаче неутешимо.

Гласове, писукания на свирки и окарини, гъмжение, жужене, сякаш из въздуха се носи невидимо кълбо пчели.

Къде да спреш по-напред - при сергиите със светкащи огледалца, с лъскави ножки, с шарени гребенчета и с най-недостижимото - гладка и бляскава като джам хармоника. Или при стрелбището. А може би под навеса, при певицата...

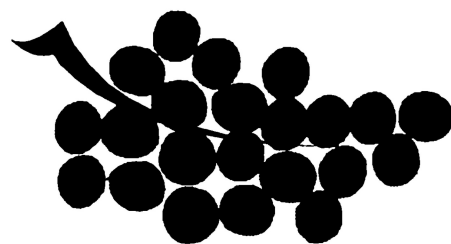
Но лек и трепкащ, с ветреца и синнало небе, растящ, разпростиращ се, задушлив, потен, прашен, със закрили открай докрай хоризонта залез, денят неусетно се е стопил, преминал е в мрак, прокъсан от мигащи, богливи звезди, жълта луна и разпиляна слама по Млечния път...

Атанас
Звездинов

АВГУСТ

Шарено грозде свети през август - първите рано узрели зърна. Бързо в лозята! Кой ще ги грабне? Чакай ги всички - радостен знак. Трънки, глогинки, гъбите разни, дивите круши под жаркия свод бързат към своя най-голям празник - всяко дете да отрупат със плод. Само през август лозята са тесни, в тях до насита изграят деца - може би, може би с техните песни сладост наливат последни зрънца. Зрялото грозде вече говори - кани в лозята и млади, и стари, за да им каже със зърно и с корен, че и с човека това се повтаря.

3

Йордан Стубел

ГРОЗДОБЕР

Рано с ясната зорница стана Янка хубавица - със роса да се умие, тънка песен да извие, преди слънце по лозята да отиде при децата. Па вървяла, що вървяла, на една полянка спряла. Чули я врабците диви и кадънки горделиви. - Хей вий,

птички сладкопойни от полета и усойни, дигайте се, с мен тръгнете или пътя ми кажете, вече слънце е изгряло и е жълто пожълтяло тежко грозде - златно злато грее с веселото лято. С песни и с огньове вчера почна вече гроздобера.